KASZAB LUCA DOROTTYA
NEVENINCS
Delfin
KÖNYVEK

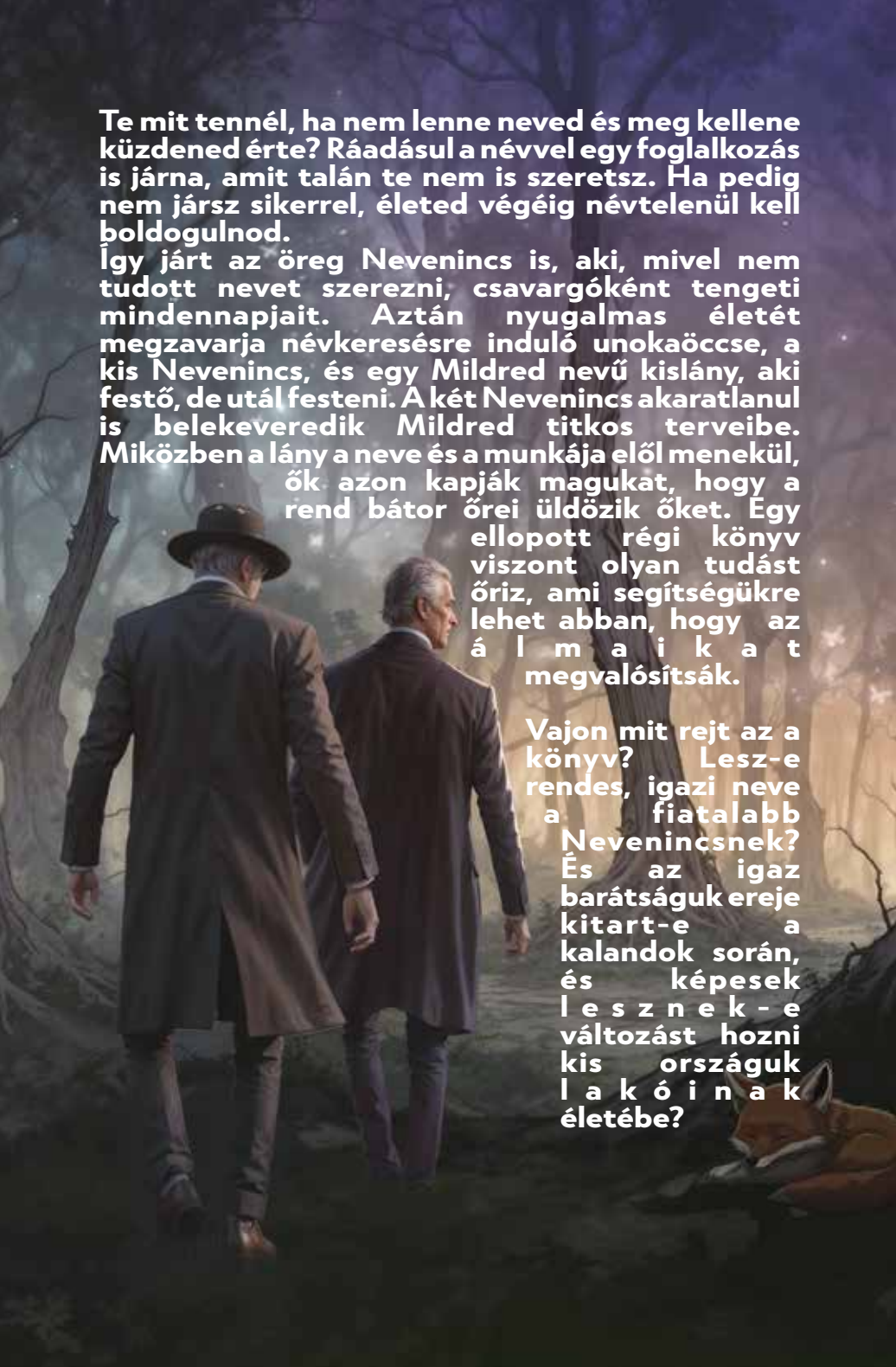

Te mit tennél, ha nem lenne neved és meg kellene küzdened érte? Ráadásul a névvel egy foglalkozás is járna, amit talán te nem is szeretsz. Ha pedig nem jársz sikerrel, életed végéig névtelenül kell boldogulnod.

Így járt az öreg Nevenincs is, aki, mivel nem tudott nevet szerezni, csavargóként tengeti mindennapjait. Aztán nyugalmas életét megzavarja névkeresésre induló unokaöccse, a kis Nevenincs, és egy Mildred nevű kislány, aki festő, de utál festeni. A két Nevenincs akaratlanul is belekeveredik Mildred titkos terveibe. Miközben a lány a neve és a munkája elől menekül, ők azon kapják magukat, hogy a rend bátor őrei üldözik őket. Egy ellopott régi könyv viszont olyan tudást őriz, ami segítségükre lehet abban, hogy az álmaikat megvalósítsák.

Vajon mit rejt az a könyv? Lesz-e rendes, igazi neve a fiatalabb Nevenincsnek? És az igaz barátságuk ereje kitart-e a kalandok során, és képesek lesznek-e változást hozni kis országuk lakóinak életébe?

KASZAB LUCA DOROTTYA

NEVENINCS

részlet

1. fejezet

ELŐRELÁTHATATLAN TALÁLKOZÁS

Egy szép őszi nap késő reggelén Nevenincs, történetünk főhőse, egy gúnyosan csörgedező patak mellett ébredt. Ekkor még elképzelése sem volt arról, hogy ötvenötödik évének ezen napján majd jön valaki, és véget vet nyugalmának. Ha tudta volna, talán tovább aludt volna.

Nem sok mindent szeretett csinálni az öreg. Szeretett sétálni, szeretett aludni. Szeretett enni (már persze ha volt mit), a lábát pedig az Ország nevű ország összes tavába belelógatni, majd sorrendbe állítani őket.

A Hatosszámú-tó nálam erősen a negyedik helyen áll, morfondírozott magában az egyik ilyen alkalommal. *Sokkal jobb, mint a Hármasszámú-tó, pusztán azért, mert a hőmérséklete kellemesen hűvös, és nem hűvösen kellemes.*

A kacsákat nagyon szerette etetni (már persze, ha volt mivel). Csavargó lévén ő már hozzászokott az erdei bogyókhoz, vad füvekhez, ropogósra sült halhoz, sőt, még a koplaláshoz is, de tudta, hogy ezek sajnos a kacsáknak nem megfelelő eledelek. Ilyenkor, de csakis ilyenkor, közelebb merészkedett a gazdag kirándulókhoz, és kért tőlük egy kis kenyeret.

– Nem nekem – mentegetőzött. – A kacsáknak lesz.

Az emberek nevetve, kételkedve adtak neki kenyeret. Kínálták őt ezek után kolbásszal, szalonnával, esetenként gyümölccsel is, de egytől egyig elutasította. A jólelkű, nevet birtokló emberek pedig hitetlenkedő pillantással követték a sovány, szakállas, kalapos, hórihorgas ember öles lépteit a tóhoz, és figyelték, hogy a kacsák, és olykor a hattyúk, milyen bizalommal úsznak felé, és hápognak neki.

– Hihetetlen – mondta két héttel ezelőtt Lord Tóbiás a feleségének, Lady Etelkának, és fiuknak, amikor ezt látta. De több vagy bölcsebb megjegyzésre nem futott tőle.

Nevenincsnek egyszer sikerült az állatkertbe is belógnia, hogy megetessen egy zsiráfot, méghozzá a mások által elpotyogtatott, méregdrága táppal.

Hogy miért pont zsiráfot akart etetni? Mert látta az újságban a fényképüket, és eléggé mókásnak találta őket. Valószínűleg, ha pingvinekről írtak volna, meg sem állt volna az óriási akváriumukig. Sőt, talán a pingvinek tavába is belemártotta volna hatalmas talpát, csak egy kicsit, hogy szakértelmével az eddig általa ismert negyvenkilenc tó legutolsó helyére rangsorolja.

– Túl átlátszó a víz, legkevésbé sem rejtelmes vagy sejtelmes. Ráadásul egy kacsának túl hideg lenne – mondta volna nagy bölcsen Nevenincs, ha egy nappal korábban fújta volna a szél az Újság nevű újságot a kezébe.

Azt hiszem, ezzel ki is pipáltuk az összes dolgot, amit szeretett. Van pár dolog azonban, amit nem szeretett.

Például a hangzavart. De csak azért, mert ebben a szóban benne van az is, hogy „hang”, és az is, hogy „zavar”. Tehát tulajdonképpen azt nem szerette, ha zavarják.

Egyszer megpróbálták zavarni, de az sem tartott túl sok ideig, mert zavarhatatlannak bizonyult.

Negyvenhat éves lehetett, éppen heverészett a Tízesszámú-tó partján, amikor odament hozzá egy ember (nem akarok árulkodni, de név szerint Sir Levente), és elkezdett beszélni hozzá.

– Látom, te hamarosan kifutsz az időből – mondta szomorúan a Sir. Ez elég titokzatosan hangozhat, de az akkor még fiatalabb Nevenincs pontosan tudta, miről beszél Levente. – Sajnálom, pajtás – folytatta az nagy búsan, mert amikor még egészen gyerekek voltak, sok kalandban volt együtt részük. Nevenincs viszont a szemére húzta a szalmakalapját, és úgy válaszolt.

– Sajnálod a fenét – morogta vissza Nevenincs. – De ha megkérhetlek, beszélj még egy kicsit, igazán jó mély, altató hangod van.

Persze Sir Levente egy szót sem szólt többet, sőt, amikor Nevenincs legközelebb kilesett kalapja alól, már ott sem volt.

Ezen kívül azon egészen egyszerű okból a patakokat sem szerette, hogy azok folyton siettek valahová. Az állandó patakcsörgés pedig mintha azt akarta volna mondani neki, hogy ő is siessen, rohanjon velük.

– Hová siessek már? – szokott ilyenkor rámordulni a patakra, akit ez a morcosság cseppet sem zökkent ki a gúnyolódásból. – Igazán példát vehetnél a tóról, aki képes egy helyben megállni, pedig ugyanaz, mint te: víz.

Még valami szólt a patakok ellen, méghozzá az, hogy mágnesként vonzották az utolsó dolgot, amit Nevenincs ki nem állhatott: az eltévedt turistákat.

Az eltévedt turisták azért mentek a patakok mentén, mert tudták, hogy az előbb-utóbb elvezeti őket egy parton felépített házhoz vagy faluhoz. Nevenincs az évek alatt jól megfigyelte, hogy ezek a túrázók hatalmas térképekkel és iránytűkkel rohangásznak, mint a mérgezett egerek, és igencsak beszédesek lesznek, amikor meglátják a vadembernek is beillő Nevenincset.

– Jónapot! – lihegik mindannyian. – Meg tudná mondani, merre találom a Meglepőenhűvös-völgyet?

– Hát az attól függ – von vállat jó szándékkal az öreg –, hogy most hol vagyunk.

– Azt nem tudom – jön ilyenkor a válasz.

– De hát ott a térkép a kezében – vág vissza Nevenincs.

– Mondom, hogy eltévedtem!

– Nem is mondta.

– Akkor most mondom. Eltévedtem, öreg.

– Minek hozott térképet, ha nem is tud eligazodni rajta?

Ilyenkor aztán már minden eltévedt ember feldühödik, és indulatosan válaszol Nevenincsnek.

– Nekem így legalább van esélyem megtalálni újra az utat. Mert ha jól látom, ön sincs éppen a helyzet magaslatán.

– Aki nem tudja merre megy, nincs is igazán eltévedve. Sok sikert az „esélyhez”! – mondja nagylelkűen, botra támaszkodva, kalapot lengetve az öreg. A túrázók általában mérgesen elcsörtetnek, de olyan mérgesen, hogy két perccel később, amikor körülnéznek, aztán a térképre pillantanak, aztán az iránytűre, aztán megint a térképre, azt sem tudják, hogy a patak merre van. Nevenincs pedig értetlenül vakarja a feje búbját, mert saját

elképzelése szerint kedvesen viselkedett. Meg persze, ha csak egy kicsikét türelmesebbek lettek volna ilyenkor az öreggel, perceken belül útba igazította volna őket. Hiszen annyit csatangolt már, hogy az Ország nevű ország összes zegzugát ismerte.

Nevenincs már akkor tudhatta volna, hogy az egész élete fenekestül felfordul, amikor annak a bizonyos szép őszi napnak a késő reggelén az utálatos patak mellett ébredt a kedvenc tava helyett, amiről előtte álmodott.

Felnézett az égre, és a nap állásából megpróbálta kitalálni, hány óra lehet. Jobban mondva: mit kéne neki éppen csinálnia.

Három részre osztotta ugyanis a napot és az égboltot. Az első fele a „még aludhatsz" szakasz volt, majd következett az „indulj útnak és egyél valamit" szakasz, majd a harmadik (egyben kedvenc), a „már aludhatsz" szakasz. Néha, amikor kacsákat látott, a második rész kicsit kitolódott, akkor valahogy eképpen hangzott az utasítás: „indulj útnak és egyél valamit, de azért azokat

a kacsákat is etesd meg, ha már ilyen búbánatosan hápognak".

Aznap viszont az erős sodrású patakban nemhogy kacsák, de halak sem voltak, az ég pedig határozottan azt mutatta, hogy útnak kellene indulnia, tehát sóhajtva felkelt, hogy engedelmeskedjen saját szabályainak.

Ekkor megakadt a szeme valami igen különös jelenségen: egy ijedt fiún.

– Hát te mit bámulsz úgy, mint aki még nem látott patakparton alvó embert? – dünnyögte Nevenincs.

– Elnézést – cincogta a kék szemű, szőke hajú, kissé elálló fogú, tizenegy év körüli fiú. – Nem akartalak megzavarni.

– Sebaj. Ég veled! – intett a fiúnak, és nyújtózkodva felült. De az nem akart odébbállni. Ekkor Nevenincs gyanakodni kezdett. – Talán eltévedtél? – kérdezte olyan vészjósló hangon, ami minden embert arra késztetett volna, hogy gyorsan rávágja, hogy „nem". De ez a fiú, bár reszketett a félelemtől, mégsem mozdult.

– Azt nem tudom. Te vagy Nevenincs, aki a Harminchetedik-tó mellett született?

Az öregnek még gyanakvóbb lett az arca – már ha ez lehetséges –, és elgondolkodott magában, erre mit kéne válaszolnia. Mert az egyértelmű, hogy ő az, de miért árulná el ezt ennek a kisfiúnak, aki szemlátomást akar tőle valamit, amikor ő nem akarja, hogy akarjanak tőle valamit. Ha azt füllenti, hogy nem ő az, akkor nyugodtan útnak indulhat.

– Nem én vagyok.

– Ó. Kár. Pedig már jó pár napja keresem – keseredett el a fiú. – Egy levelet kéne átadnom neki. Nem tudod véletlenül, merre induljak?

Nevenincs nem válaszolt, mert ledöbbent. Vándorútja során egyszer sem kapott levelet, sőt, ez volt az első alkalom, hogy valaki kifejezetten őt kereste. Hirtelen elöntötte a kíváncsiság.

– Na jó. Igazából én vagyok az.

A fiú arca felderült, de aztán ismét eltűnt a mosolya.

– Várjunk csak! Az előbb azt mondtad, hogy nem te vagy. Most viszont, hogy kiderült, egy levélről van szó, mégiscsak te vagy az? Lehet, hogy mégsem te vagy?

– Okos vagy. De vagy ideadod azt a levelet, vagy pedig életed végéig keresheted azt a Nevenincset, aki valójában én vagyok.

– Inkább az előbbi – mondta a fiú, és odaadta az öregnek a papírt. Nevenincs át is vette, de azzal a lendülettel vissza is nyújtotta.

– Lusta vagyok olvasni. Ha megtennéd, hogy felolvasod, így neked sem kéne többet azon agyalnod, vajon mi állhat a levélben.

A fiú mohón kikapta Nevenincs kezéből a borítékot, és gyorsan kibontotta.

– Csak lassan tudom majd olvasni, mert az anyukám írta, és a kézírása nagyon csúnya.

– Halljuk.

A fiú nagy levegőt vett, és lassan, hangosan elkezdett olvasni.

„Kedves bátyám!

Nem véletlenül írok neked. Eljött az idő, hogy az én fiam is útnak induljon a Városba, hogy nevet szerezzen magának. Én csak egy kis ideig tudtam elkísérni – tulajdonképpen csak annyi ideig voltam vele, amíg

ki nem derítettem, hogy te éppen merre csatangolsz. De a lábam nagyon fáj, különösen azóta, amióta elkezdtem öregedni, reumás is lettem, a bal térdkalácsom sem a régi, és hát nem is igazán tudom, merre kéne menni. Te viszont tudod, úgyhogy megkérnélek rá, hogy kíséred el. Sajnos a környékünkön egyetlen vele egykorú gyerek sem él, mert sorra költöznek be az emberek a Városba, így nincs kihez csapódnia. Nagyon köszönöm!

A te szerető húgod:
Veréna

Ui.: A fiam nagyon okos, de azt hiszem, egy kissé elkényeztettem. Sok sikert, és néha írjatok, hogy áll az ügyetek!''

Hogy Nevenincs hogyan fogadta a hírt?

Amint meghallotta, hogy „kedves bátyám", felsóhajtott, a homlokára csapott, sejtve, hogyan folytatódik a levél, és valami effélét gondolt: *Jobban jártam volna, ha mégis továbbküldöm a kölyköt.*

A fiú pedig egyre közelebb és közelebb tartotta az arcához a papírt, hogy biztos minden betűt jól olvas-e, a legvégén pedig tágra nyílt szemmel meredt Nevenincsre.

– Akkor te vagy a nagybátyám?

– Ezek szerint…

– És velem jössz?

Nevenincs gondolkodott egy ideig, majd úgy döntött, feltesz egy kérdést, és a válaszból kiderül, elvállalja-e a „nemes” feladatot.

– Mondd csak, mennyire vagy elkényeztetve?

A fiú megvonta a vállát, úgy felelt.

– Egy picit. De nem vészes.

Nevenincs elégedetten bólintott. Ha a fiú tagadta volna Veréna állítását, biztos nem kíséri el. De mivel őszinte volt, tudta, hogy nem kell majd finomkodnia vele, és így csak kibírja azt a rövid kis időt, amit együtt kell eltölteniük.

– Hát akkor, ifjú Nevenincs, itt az ideje, hogy útnak induljunk!